

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK

XXXVI

VÍDEŇ, BŘEZEN - DUBEN 1989

Číslo: 3-4

Aleluja! Tentot jest den, jež učinil Hospodin; plesejme a radujme se!

*»Smrt a život soubojem utkaly se podivným:
kníže života zemřel, vládná mrtví!
(Velikon. oslavení.)*

Jaký to nastává den? — Každá neděle ti to připomíná po celý rok; všechna něha a radost, to posvátné kouzlo křesťanské neděle je jen jako paprsek vyzařující na celý církevní rok z tohoto dne, »jež učinil Hospodin«. Ne šedý, všední den s tolikými starostmi a strastmi, jež neučinil Bůh, člověk sám si je zavínil — nýbrž »Den Páně«, plný jasu a štěstí, povznášející člověka do ovzduší života věčného. Takový den skutečně jen Bůh všemohoucí učiniti mohl — plesejme a radujme se!

Radujme se především, že v tento den Kristus Pán, třetího dne předtím na kříži zabitý, dobyl nejslavnějšího vítězství, o němž dějiny země a nebes vypravují: »Smrt a život soubojem utkaly se podivným« — už se zdálo, že život podlehl, že smrt ovládne všechno navždy, a hle, »kníže života zemřel, vládné živý! Jásajme, oslavujme Spasitele vítězícího, na věky nepřemožitelného! Jako jsme s ním truchlili cestou křížovou, tak teď veselme se z jeho oslavení!

Radujme se, poněvadž toto vítězství Kristovo znamená nevyvratné potvrzení všeho, co nám nádherného hlásal o nebeské vlasti, o Otci, který jej vyslal s neamírnou milosrdnou láskou k nám, aby nás zachránil, vyvedl z hrobu hříchu na slunce milosti Boží, usnadňující život zbožný, svatý, a připravující nám za to odměnu, o níž mysl lidská zde na zemi ani představy si učiniti nemůže. Vše to nejsou jen sliby, jen krásná slova, je to skutečnost, pravda — jakákoliv pochybnost je vyloučena. Bylo-li by vše skončilo ukřižováním na hoře Kalvarii, bylo by možno pochybovat; avšak konec všeho je vzkříšení, život, život už nepodléhající rozkladu, život věčný. Co jen je radostného, povznášejícího, silícího v naší víře, v evangeliu Kristovu, vše je pravdivé, vítězství Kristovo nad smrtí to potvrzuje. Tak tedy rozumíme slovům sv. Pavla: »Nevstal-li Kristus z mrtvých, marné jest hlásání naše, marná i víra naše... Avšak Kristus vstal z mrtvých!« (1. Kor. 15, 14) — a proto je víra naše pravdivá, radostná naše naděje oprávněná, očekávání naše, že se na nás splní všechny sliby Boží, je tak zajištěné, jako pravdivé je zmrtvýchvstání Kristovo.

Radujme se! Sv. Pavel hned ještě přidává: Kristus vstal z mrtvých, »prvotina to těch, kteří zesnou... Jako v Adamovi všichni umírají, tak i v Kristu všichni budou oživeni. Každý však ve své řadě; jakožto prvotina Kristus, potom ti, kteří jsou Kristovi...« Jako Kristus zvítězil, tak i my všichni, kdož se Ho přidržujeme. Plesejme a radujme se! Slávy věčné Kristovy i my budeme účastni — ale nezapomínejme podmínky nezbytné: Jsme-li a zůstaneme-li mu věrni, dokonale oddáni v životě i v smrti, nevypovíme-li mu poslušnost i když nás bude zvát na cestu křížovou.

»Víme nyní o pravdivém zmrtvýchvstání. Vítězný Ty Králi, ukaž nám své smilování. Amen. Aleluja!«

RADOSTNÉ A POŽEHANÉ VELIKONOČNÍ
SVÁTKY

VÁM PŘEJE
J.S.M OREL Č.L.S.
A
VĚSTNÍK!

KŘÍŽ

Když zemřela

matka, zdědili jsme spoustu solidního, ale zastaralého nábytku, trochu šperků, ložní prádlo a šaty. Sehnal jsem slušného překupníka a zatím co jsem na něho čekal v osiřelém matčině bytě, prohlížel jsem její psací stůl. Pod obálkami se záručními listy, potvrzenkami a zažloutlými vysvědčeními ležel velký sešit. Maně jsem jej otevřel.

"Sotva držím péro, ale musím..aspoň pár slov. Slávek přišel domů opilý. Honzík roztrhal při hře úplně nové kalhoty. Alenka dostala špatnou známku z matematiky. Jitka byla - prý u kamarádky - do rána a Zuzanka při umývání nádobí rozbila víčko vzácné konvičky. Táta mi vytknul, že je

to moje vina. Moje vina - Bože můj. Starala jsem se o děti, když opakoval celé právnické studium, aby mohl být advokátem - jako doma. Vlastně - doma seděl pět let - já s malými dětmi živořila, nebýt dobrých srdcí, které jsi mi, Pane, poslal...a pak umýval za pakatel okna výkladních skříní. Teď má vlastní kancelář, ale na personál dohlížím sama. Jsem se svými silami v koncích, už nejsem nejmladší..Tak držím v ruce starý kříž po babičce, hrany se mi zadírají do dlaní..Ty jsi vytrpěl mnohem víc - Pane - a nevinně. Mám své chyby, hubu ji děti víc než snesou, není divu, že ztrácejí se mnou trpělivost a vyvádějí pak hlouposti. A já mám o ně takový strach! Ukřížovaný Kriste, chraň mé děti, vezmi si i můj život, ale děti mi chraň..Ty můžeš, vždyť jsi za ně také zemřel a jsi Syn Boží..."

Zvedl jsem zrak. Nad stolem visel nevelký kříž. Tělo Kristovo se naklánělo kupředu. Byl už mrtvý nebo ještě žil a dodýchal? Otočil jsem několik stránek.

"Můj dobrý Spasiteli, jak jsem šťastná. Zuzanka udělala maturitu. Jitčin mládenec byl dnes u nás. Obešla jsem hned, jak jsem se dověděla o její známosti, nenápadně známé, vyptala se na rodinu a nakonec zašla i k nim. A kdo mi otevřel? Moje kamarádka ze studií. Objaly jsme se. Byly bychom povídaly do rána. Obě máme stejné starosti. Obě jsme šťastné, že se naše děti našly. Jitka je snad trochu zbrklá, ale má dobré srdce. Děkuji ti, Pane, ale nezlob se, že jdu znovu s prosbou - odveď Slávka ze špatné společnosti! Sama nemohu, vysmívá se mi a je ke mně hrubý, vždyť to znáš, lidé se ti také vysmívali, když jsi visel na kříži. Celý týden jsem se snažila usmívat, mít dobrou náladu - pro Tebe a pro svou rodinu..."

Ano - maminka se usmívala skoro neustále. Kdo tušil, co ji to stálo a odkud čerpala svůj úsměv. Jednou jsem ji zastihl v koutku u šicího stroje, jak tiše pláče. Usmála se na mne skrze slzy a vlídně se zeptala, kde jsem byl. Hrubě jsem odpověděl, že jsem dospělý a že jí po tom nic není. Kdy to bylo? Den před jejím svátkem! Pěkný dárek k svátku, řekla tehdy Zuzanka. I ostatní se na mne obořili.

Našel jsem rok a den mamčinu svátku: "Ukřížovaný Ježíši, jen pohled na tvůj Kříž, na tvé utrpení, mi dodává sílu. Nemít tebe, neunesla bych to. Snad bych si vzala všechny prášky na spaní..ne nechci se rouhat, ale sám víš, jak mě bolí srdce, když mluvím s dětmi, s mužem, vlídně a laskavě, a oni mi odseknou. Nic mi po jejich starostech není! Nic mi není po tom jak děti tráví čas. Copak jsi mi je nesvěřil? Proč nedůvěřují mé lásce? Asi proto, že jsem pouhý člověk, ale ty jsi Bůh a tvé lásce důvěřuji, ze všech sil, z celé duše....!"

Zalistoval jsem dál. Byly to poslední stránky.

"Vím, že jsem nemocná. Nechci tím děti obtěžovat, mají se svými rodinami starostí dost. Jsem vlastně šťastná, že mohu, že smím trpět s tebou, Pane. Vyslyšel jsi mě. Děvčata mají dobré muže, chlapci dobré manželky. Dal jsi mi v těžkém životě tolik sil, ani jsem si to nezasloužila. Pane na Kříži! Má sílo! Muž zemřel, kdy už chlapec dostudoval a měl za sebou praxi a mohl převzít kancelář. Co na tom, že umřu - půjdu konečně za tebou. Za hranicemi času už nevisíš na kříži. Tam se smím přimlouvát za své děti - vezmeš-li mě k sobě - a za jejich děti. Na zemi mě už nepotřebují - ale u tebe ano...Tolikrát jsem tě svírala v dlaních, tolikrát tě tiskla k tváři, tolikrát jsi mě posílil, proměnil slzy v úsměv, dodal naděje... můj Kříži..."

Pohlédl jsem udiveně na kříž. Nebyl ani umělecký, nic, pouťová památka po babičce. Co s ním? Odložil jsem deník. Někdo zazvonil. Ovšem - překupník. Prošel kvapně bytem - má prý ještě přebírat pozůstalosti tří nebožtíků - řekl dost drsně. Pak napsal nákupní cenu. Pokrčil jsem rameny. Stačilo to na to, abych nechal dát byt do pořádku, malování a tak dále.

"Choďte si něco z těch krámů nechat," mávnul rukou překupník.

"Ne! Vlastně ano. Tenhle křížek a sešit. Zmenší se tím jmenovaná suma?"

"Co vás napadá? Taková hloupost? Starý kříž.." Hovořil dál, ale já neslyšel.

Ta hloupost, starý kříž, posiloval maminku v nejtěžších chvílích. Visí na čestném místě v mém přepychovém bytě a když vidím skryté úšklebky hostů, řeknu hrdě:

"To je velmi vzácný kříž. Zdědil jsem jej po mamince."

ŽIJEME PROTO, ABYCHOM BYLI ŠŤASTNÍ

Břetislav KAFKA - slavný věřící hypnotizér - dává v knize NOVÉ ZÁKLADY EXPERIMENTÁLNÍ PSYCHOLOGIE mimo jiné dobré rady lidem, které trápí úzkost, neklid, strach, vtíravé myšlenky ap. Vybíráme z rad, kterými tolika lidem pomohl.

OPAKOVANÝMI NEZDRAVÝMI DOJMY, pocity a city, které pouštíš do svých myšlenek, vzniká úzkost, vzrušení, sklíčenost, smutek, strach - prostě chorobné představy a ty tě mučí. Musíš se z nich vymanit. Jak? Především je musíš uznat! Pak je rozebrat, usměrnit a změnit v aktivitu. Útěk, strach a úzkost těchto myšlenek je jen posiluje. Zeslabuješ své vědomé "já" a posiluješ podvědomé.

MOZKOVÉ ESPLANY /tj.nejméně hmotné buňky, podle Kafky nositelé inteligence/ nižšího podvědomí se tvoří denně a jsou prázdné. Záleží na tobě, abys do nich vstípil zdravé myšlenky, vjemy, názory, představy. Proti choré myšlence postavíš myšlenku zdravou. Tak v tobě zvolna vznikne zdravý názor na život. Přehraješ, překřičíš staré choré myšlenky novými a zdravými. Naučíš se lépe myslet a posílíš svou vůli.

MUČÍ TĚ MYŠLENKA: "Můj duševní stav je den ze dne horší." Budeš si tedy denně opakovat: "Můj duševní stav se den ze dne zlepšuje." Nebo se trýzníš vtíravou představou: "Spáchám sebevraždu!" Nahradíš ji myšlenkou: "Na sebevraždu nemám pomyšlení. Život je krásný, těší mě, jsem klidný, nebojím se, chci žít a pracovat." To si opakuješ třeba 10 x nebo 20 x po sobě, několikrát za den, polohlasem nebo šeptem. Touto autosugescí se ti podaří do jemných buněk vsadit nový myšlenkový směr k zdravému životu. Proti chorým myšlenkovým celkům si vytvoříš celky zdravé a ty se vlastní silou budou proti nezdravým myšlenkám bránit samy.

TRÝZNIVÉ MYŠLENKY musíš obléci do nového obleku dobrých, zdravých vjemů, citů a představ. Ty pak samy prolnou a prostoupí choré představy. Jak? Ode dneška se stanou choré a dotěrné myšlenky a představy tvými přáteli. Nebudeš před nimi utíkat, ale řekneš jim: "Už se vás nebojím. Jste mi docela milé, ale nemám o vás zájem." Nebo: „Pohrdám tebou, jsi mi lhostejná. Nebo: „Dnes tě už znám a nevěřím ti, ale rozeberu tě. Mám dost sebevědomí, síly, odvahy. Chci a musím být zdrav. Ještě dnes!" Těmito a podobnými slovy přivítáme choré myšlenky hned jak se objeví. Churavé myšlenky se zvolna uzdraví, jejich význam a tlak časem zmizí.

ESPLANO, které je ve svých představách vyztužené, staré a příliš choré, se nedá přeměnit ve zdravé nebo zničit - ani hypnosou nebo šokem - je příliš životné. Zničit je může jen esplano se zdravou představou - tedy jeho opak. Tento nový obraz se musí denně obnovovat a žít, člověk se jím musí stále obírat, k němu mířit. Nové esplano, živé správnou aktivitou duše, bude svou životností a silou stravovat esplano s představou chorou až do úplného odumření nemocného esplana - a tak jeho aktivitu zničí.

KOHO BY SOUSTŘEDOVÁNÍ na nové myšlenky a obrazotvornost unavovala, ať si opakuje nové vjemy různými slovy a bez duševní námahy, jen s vírou v úspěch. I tak se vstíjí do esplana, neboť myšlenka v nich roste, sílí a živí se i pouhým častým opakováním.

KDO NEMÁ CHOROBNÉ MYŠLENKY by se měl také aspoň dvakrát denně zabývat autosugescí zdravých myšlenek. Před cvičením se posadí, zavře oči, nemyslí na nic a pomalu si představuje modrou oblohu. Až se uklidní, ať nechá pomalu přicházet zdravou myšlenku, kterou volně, v duševním pohodlí začne opakovat, až se mu vtiskne do vědomí. Pak vpustí druhou - třetí, ne víc. Zdravé myšlenky se v mozku zhmotní a stanou se jakoby věcmi.

ČÍM VÍČ ČLOVĚKA TRÝZNÍ A UNAVUJÍ VTÍRAVÉ MYŠLENKY, tím častěji si má vytvářet tento bezmyšlenkovitý stav - duše si odpočine. Cvičení nemá trvat déle než 10-15 min. Ale zato častěji. Nekontroluj a nepočítej, kolikrát kterou myšlenku opakuješ. Je dobré přecházet k věcem, o kterých jsme dosud nepřemýšleli - evangelia nám dodají velkou zásobu zdravých, dobrých, oživujících myšlenek. Cvičení podporuje vnitřní síla, vycházející z duše, neviditelná, ale účinná. Pevnou naději, posilováním a oživováním vůle dokáže, že myšlenka na uzdravení pronikne celou lidskou bytostí a vytvoří zdravé buňky, které pomáhají k tvorbě zdravých myšlenek. Tak oslabíš své nižší "já" a posílíš vyšší "já", totiž rozum a vůli. Nižší "já" chce zasahovat do tvých myšlenek, podlamovat tvou vůli, ty se však musíš řídit rozumem a vůlí, ne podvědomým strachem a jinými nezdravými city. Stále zdůrazňuj prvenství rozumu, tak se osvobodíš od vlivu nezdravého podvědomého "já". Choď často do přírody, ať na tebe působí novými dojmy a pohledy, které pomáhají uzdravovat tvé myšlenky.

VYBÍREJ SI DOBRÉ MYŠLENKY! CVIČ SE V POSITIVNÍ AUTOSUGESCÍ.

Víjíme přehradu u Karlových Var a začínáme stoupat do horských vesniček. Jsou jak vymřelé, jen tu a tam zahlédneš děti pobíhající před vesnickými staveními. Dojem je šedivý, neutěšený, jakoby se zde život po válce zastavil. Jen nové dlouhé nízké budovy kravinů a vepřinů vystupují svým bílým kabátem z tísnivého obrazu. Jedeme s přáteli na mši svatou do jedné kolem Karlových Var rozsetých vesnic.

Proč právě sem? zajímalo mne, a proč ne ve městě, kde je barokní chrám sv. Maří Magdalény, postavený vprvní polovině osmnáctého století pražským architektem Kiliánem Dienzenhoferem, nazývaný "architektonickou perlou" Karlových Var?

Jako již tolikrát, hraje i zde osoba kněze svou velkou úlohu. Zde, a v okolních vesničkách, poněkud odříznut od světa, pečuje o své náboženské stádečko Otec Josef, bývalý první tajemník p. arcibiskupa Tomáška. Není zde jistě na svou vlastní žádost. Jestli se cítí v duši odstrčen, nedal prý nikdy sebe-menší poznámkou najevo. Zřejmě je pro něho všude práce na vinici Páně.

Kostelík, ke kterému vedou od silnice schody, stojí na pahorku uprostřed obce. Poutá svým zjeven. Je nově omítnut a svítí bělostí jako lampa naděje v šedých dnech. I uvnitř je příjemno se dívat na čistě omítnuté stěny, na kterých téměř nic nevisí. Žádná křížová cesta, snad dva obrazy, na nichž pro stáří nerozeznáš světcovu tvář. Vpředu v půlkruhovém výklenku velký stůl, po straně dvě poškozené sochy svatých a kříž, visící v prostoru, upevněný téměř neviditelnými vlasci. Na úpravě a stavebních pracích má lví podíl Otec Josef. Víc nemohl již udělat - nejsou prostě peníze. Bohužel nejsou ani na opravu varhan, které po ní volají od prvního pokusu vdechnout vzduch do netěsného měchu.

U zdi za stolem stojí Sony- aparatura s dokonalou produkcí. Na kazetě je vhodná hudba, která nám zní na uvítanou. Když se pak rozezní kostelní prostorou reprodukce pražských svatovítských zvonů, je kostelík nepředstavitelně zaplněn.

Otec Josef je oblečen v bílé poustevnické roucho. Již to samo o sobě navazuje sféru důvěry, přátelství, vzájemné úcty a uvolnění. Vítá nás prostým, řekl bych-občanským proslovem zbaveným těžkopádných výrazů. Přichází až k lavicím, takže každý může mít dojem, že mluví právě k němu.

Mši svatou zahajuje skupina dětí a mladých mužů a dívek, která zpívá za doprovodu kytary. Refrain zpívají pak všichni přítomní s sebou. Vyzařuje z toho zpěvu láska a víra v neskonalou spravedlnost. Později vystřídá zpívající skupinu varhaník, který dělá malý zázrak, že z nástroje pod jeho rukama vykouzlí krásné melodie. Píší úmyslně "krásné", neboť všechny se vyznačovaly nevšedními melodiemi a neměly s těžkopádnými nezapamatovatelnými melodiemi mého dětství a jinošství nic společného. Jakoby zde zavanul nový, svěží vítr dýchající jarem! Byl to opravdu nevšední, krásný dojem.

Snad chodí lidé do toho kostelíčka nejen pro duševní štěchu, snad tam chodí i pro jeho útulnost byť jsou tam jen holé stěny. Ale chodí tam jistě pro kázání Otce Josefa, který si nebere, jak se říká, servítek na ústa a mluví tak aby mu každý rozuměl. Dnes si vybral téma o odpovědnosti rodičů za výchovu dětí. Byl požitek ho poslouchat. Žádná štvavá slova, žádná anti-propaganda, žádný zdvižený ukazováček - ty! ty! ty! A přece každý ví, jak myslí to, co říká jeho slova padají jak balzám do rozjitřených duší.

Po skončení sv. mše stojí na schodech kostelíčka, každému podá ruku, s každým se loučí, pro každého na osobní slovo.

Sjíždíme pak mlčky serpentýnami dolů k městu, které nás vítá plnými ulicemi lázeňských hostů. Sezona je v plném proudu. Tam nahoře byl klid - a naděje - a láska.

Jožka Staněk, Holandsko

"Plat vám nezvýším, ale moje manželka vám zašije ponožky."

"Tak jak se cítíš v manželství?" "Jako v divadle. Jedna scéna za druhou."

Jaký je rozdíl mezi kapitalismem a socialismem? Kapitalismus dělá sociální chyby a socialismus dělá kapitalní chyby.

"Tak rád bych šel domů, ale nemohu." "Proč?" "Má paní má špatnou náladu." "A proč má špatnou náladu?" "Protože nejdu dlouho domů."

"Cože! Látka na kravatu že stála tolik peněz?" "Ještě z ní zůstalo dost na moje šaty."

SPOLÉHEJME NA KRISTOVO ZMRTVÝCHVSTÁNÍ!

"Jako Vítěz Pán vstal z hrobu,
dábla pro nás přemoh' zlobu,
strach a hrůzu ze smrti snal, aleluja.
Zajásejme, s Církví pějme:
Kristus Pán oslaven vstal. Aleluja, aleluja."

Jsou jiné, obsahově i melodicky vynika-
jící velikonoční písně, ale snad žádná
z nich nevystihuje lépe velikonoční posel-
ství radosti, naděje a vděčnosti.

Kristus vstal z mrtvých a tím potvrdil
své učení a své přísliby. Ve svém vykupi-
telském plánu příslibil i své vlastní
zmrtvýchvstání, abychom si byli jisti je-
ho příslibem vzkříšení našeho těla.

Každý křesťan zná tuto zámku, která
jeho život přenáší na jiný základ, než
se jeví našemu hmotnému zraku, našim smy-
slům, našemu pouhému rozumu.

Už zde není jen omezený počet dnů naše-
ho života, trávající 20, 50 nebo snad 100
let. Kristus mluví o věčném životě po smrti, a to o takovém,
které si lidské oko, ucho nebo i fantazie nedovede představit.

Pouhým lidským výpočtem, a tím spíše vědeckým průzkumem, můžeme poznat
krátkost lidského života a dokonce i zánik této sluneční soustavy. Ale
nad tím vším zní hlasitě a radostně Kristovo prohlášení: "Já jsem vzkří-
šení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, živ bude".

Věřící křesťan proto pamatuje, a dokonce se připravuje na to, kam
toto pozemské putování směřuje a vede. Je sice mnoho marného na tomto
světě, mnoho zklamání a někdy i utrpení, ale přesto i tento svět osvěcu-
je Ten, kdo řekl: "Já jsem Světlo světa". Toto světlo se projevuje ve
svátostných darech, jež odevzdal Církvi /mohli bychom říci / "k volné
distribuci". Kdo používá těch darů, mezi něž kromě svátostí patří novo-
zákonní Oběť mše svaté, modlitba a dobré skutky, ten sice někdy "nemá na
růžích ustláno", ale má něco lepšího: nadpřirozený život a vřelý vztah
k Tomu, který je původcem života, všeho dobra, veškeré krásy, všeho ště-
stí. Lidová pranostika to vyjadřuje sice stručně: "Dobře se jede tomu,
koho Boží milost veze", ale osobní zkušenost to potvrdí a osvětlí každé-
mu, kdo se snaží žít podle vůle Boží.

"Krásné je žít" ne tomu, kdo se honí po světských a zakázaných rados-
tech, nýbrž tomu, kdo již na tomto světě se přibližuje ke Zdroji slávy,
lásky a radosti.

Slepému je těžko mluvit o barvách, o zářivém světle, a podobně je
skoro marné mluvit o duchovní kráse a štěstí tomu, kdo se pachtí jen za
mammonem a hmotnými zájmy. Většina nově příchozích /bohužel nejen těch /
krajanů neměla příležitost poznat Světlo světa, a s duševní chudobou,
kterou si přinesli, nalézají zde někdy i tělesnou chudobu.

Pomozme jim nalézt Kristovo světlo, vidět svět a život v jiné podobě
také tím, že si sami víc uvědomíme, co pro nás znamená učení Kristovo,
a že je také budeme lépe uvádět do svého života. V tom také spočívá
křesťanské slavení velikanoc.

Orelské bratrství jde
snad až za hrob; v m.m.
jsme na tomto místě
vzpomněli úmrtí dlou-
holetého starosty
viedeňského Orla II.,
Karla Ryby — necelé
tři měsíce po něm, 8. led-
na t.r., zemřel ve Frank-
furtu/M. další orelský
bratr Ludvík Kotáček,
narozný rovněž ve
Vídni (13. 11. 1920).

Pohřební obřad na Hlavním hřbitově
frankfurtském vykonal duchovní správce
tamních našich krajanů, P. Jan Holas.
Čestnou stráž při rakvi zesnulého držela
orelská hlídka a duchovní rádce Orelstva
v Evropě, Msgr. Jaroslav Kubovec,
poslal za celé orelské bratrstvo na otev-
řený hrob věnec a hrudku české půdy.
Jménem ČS. křesťanské demokracie v ce-
lém svobodném světě se s br. Ludvíkem
rozloučil její předseda Jaroslav Kusý,
jehož poslední pozdrav přečetl důvěrník
frankfurtské oblasti ČSKD, br. Jiří Má-
lek. „Oceňuji samozřejmost“, stálo m.j. v
připise na rozloučenou, „s jakou jsi sloužil
— skromně, ale uvědoměle — našemu
Pánu, jeho Církvi a naší společné vlasti,
jako občan, jako hrdý orelský bratr, jemuž
bylo vždy ctí obléci při všech církevních i
národních slavnostech stejnokroj Orla, a
jako člen, později i příslušník Ústředního
výboru ČS. křesťanské demokracie. Přij-
mi za to moje i nás všech upřímné „Zaplat
Báň!“

Vzkříšení Páně.

Anděl hlásal sborům svatým
slavným hlasem na nebi:
»Odňata moc duchům klatým,
soť al Krista velebí!

STŘÍBRNÉ KNĚŽSKÉ VÝROČÍ

A

40 LET ŘEHOLNÍHO ŽIVOTA

NEDĚLE, 9. DUBNA 1989

ČESKÝ KOSTEL NEJSV. VYKUPITELE
VÍDEŇ, RENNWEG 63

10 HODIN

SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBA S KÁZÁNÍM
SVĚTÍCÍHO BISKUPA DR. KURT KRENN

17 HODIN

DĚKOVNÁ POBOŽNOST
V DON-BOSCO-HAUS

následuje posezení s občerstvením

Děkuji vám všem, kteří jste šli kus cesty se mnou a zvu
vás, abyste tento den radosti a díky Bohu slavili se
mnou.

Kanovník
P. Blažej Müller SDB
Rektor českého kostela ve Vídni.

Darwinismus.

V čem vězí těžkost vývojové teorie?

V »chybějícím spojovacím článku«, t. zv. »Missing link«. Jestliže tomu skutečně tak bylo, jak si to darwinisté představují, že totiž bylo třeba 140 milionů roků, aby se opice vyvinula v člověka, pak by v zemských vrstvách muselo být na tisíce a statisíce přechodních tvorů! Ve statisících by se musely vyskytovat kostry, které nepatřily opicím, ale také ještě žádnému člověku. A právě tyto články chybějí. Kostry, jež dosud byly nalezeny, jsou rozhodně buď lebký opic nebo pravidelně vyvinuté lebky lidské. Chybí tedy právě ten rozhodující důkaz descendeční teorie: spojovací článek.

A přece se někteří fanatičtí stoupenci darwinismu nelekali žádné námahy, jenom aby vyšťourali kost opice-člověka: našla-li se v nějaké jeskyni lebka, hned věřili opici. Už francouzský přírodopysce Quatrefages († 1892) notnou sprchu jejich snům připravil, když prohlásil (Rapport sur le progrès de l'anthropologie): »Podle jednohlasného zjištění anthropologů nemáme již naprosto žádného práva považovat opičí mozek za »práve se vyvíjející lidský mozek«, a lidský mozek považovat za vyvinutější opičí mozek... Mezi člověkem a opicí není vůbec přechodu.« Virchow, nejučenější odpůrce darwinismu, vyjadřuje se o tom takto (Zpráva o sjezdu přírodopysců z roku 1877): »Nedivil bych se ani okamžik a nehrozil bych se toho, kdyby se dokázalo, že prvního předka člověka je třeba hledat mezi obratlovci... Ale musím přiznat, že každý pozitivní krok, který jsme učinili v oboru předhistorické anthropologie, nás vlastně jenom vzdálil od důkazu této souvislosti.«

Po něm píše protestant Robert Mayer, zakladatel moderní nauky o teple, zcela právem: »Systému Darwinovu z mého stanoviska vytýkám zvláště toto: Plozením a oplodňováním povstávají před našimi zraky bez ustání nešetná rostlinná a zvířecí individua. Než jak se to děje, to zůstává badatelům o životě nepochopitelnou hádankou a nerozluštitelným tajemstvím... A když už musíme doznati ohledně takových pochodů, které se dějí před námi a v naší přítomnosti svojí naprostou nevědomostí, tu přijde takový Darwin jako druhý Pán Bůh a podává nám dokonalé vyličení toho, jak vůbec na naší zemi povstali organičtí tvorové. Podle mého názoru je to věc, která daleko přesahuje lidské schopnosti...«

Než pokročíme o myšlenku dále. Jestli je teorie o původu z opice skutečně pravdivá, pak by tento přechod musel se stát nejenom jedenkrát, ale musel by se opakovat ustavičně, to znamená, my bychom se museli setkávat i dnes s miliony podobných »přechodních tvorů«, kteří nejsou už opice, ale také ne ještě člověkem. Jejichž prapředek se až do úmuru usiloval, aby se stal člověkem. Než viděl už někdo takové bytosti?!

Odkud povstal člověk? Vyšel z ruky Boha, jehož tvůrčí myšlenka stvořila první lidské tělo a vdechla do něho oživující duši, vznešeně činnou a toužící stále výš. To je odpověď našeho náboženství.

Ano, kdyby jen darwinismus dovedl zodpovědět otázku: Co to asi bylo za tajemnou sílu, která z chlupatého šplhavce vytvořila Apollona Belvederského, takového Michelangela, Shakespeara, Rafaela, Marconiho: co to bylo za sílu, jež dala vynalézt chlupatému zvířeti parní stroje, elektřinu, radio, vytvořit takovou Danteovu »Božskou komedii«, symfonie Beethovenovy, Mozartovo Rekviem — a to všechno v tomtéž čase, kdy bratr tohoto chlupatého zvířete ještě dodnes šplhá po stromech a nedovede si roznítit oheň a uříznouti si

dřevěný klín? Ať se tu pokusí o odpověď ten, kdož popírá, že člověk je více než zvíře a že člověk nemá rozumné duše!

»Jest ještě podivnější a větší vira, než kdýž přijmeme, že všechno pochází z přirozeného vývoje? To znamená, nepochopitelně zavrhnouti zásadu, že každý účinek musí mít také dostatečnou příčinu. Vždyť odkud a z čeho pochází sám vývoj, který mohl vytvořit tak podivuhodný svět? Vpravdě, nechceme-li přestati přemýšletí právě tam, kde nás nutí pátrati svrchované překvapující zjev také po svrchované překvapující příčině, nezbyvá nám nic jiného, než uznati, že tento svět můžeme vysvětliti jediné uznáním nás nekonečně předěcího tvůrčího ducha.« (Foerster.)

Podle darwinismu je člověk pouze článek přirozeného vývoje, to znamená, že mezi člověkem a zvířetem není žádného podstatného rozdílu. Než stačí, abychom se jen trochu zadívali do svého nitra a poznáme ten obrovský, nepřeklenutelný rozdíl, jenž dělí svět člověka od světa přírody.

Představ si, příteli: Kdyby nebylo smrku, změnil by se nějak podstatně vzhled světa? Sotva asi. Přemnohá obrovská zvířata kdysi žila: 15metrový elasmosaurus, ichthyosaurus, pterodaktylus atd., ti všichni vyhynuli, zmizeli — kdopak jich postrádá? Nikdo. Proč? Poněvadž to všechno náleželo jenom k přírodě, k obrovské přírodě, z níž když se ztratí ta nebo ona nepatrná částka, ani toho nepozorujeme.

Než představ si teď, co by se stalo, kdyby člověk na světě vyhynul? S ním by zanikl i nezměrný svět: náboženství, věda, umění, právo, řemesla, obchod, vychování, ideály, kostely, malby, železnice, letadla, radio. Proč? Proto, že člověk znamená zcela jiný svět než příroda, a všechny tyto uvedené kulturní poklady nejsou částí přírody, ale zázračné květy onoho mimo přírodu činného lidského života duševního. Hled! Už proto nemůže mít pravdu ten, jenž tvrdí, že člověk se vyvinul ze zvířete, to znamená, že je čistě přírodní bytost, neboť pak by musel mít a vydávat jenom přirozené hodnoty. Než člověk je více než příroda, nemůže tedy býti pouhým článkem přírody, potomkem opic.

Nemysli si tedy, že moderní věda nám urvala kornu s čela: náš božský původ! Buď proto hrdý na tuto podobnost s Bohem, můj příteli! Nejsme zvířaty a nechodíme po čtyřech. Naše hlava není obrácena k zemi, my hledíme vzhůru ku hvězdám. Nejsme určeni k tomu, abychom si v životě popřáli co možno nejvíce požitků. V našem nitru plápolající láska ke slechetnému a krásnému není žádný pošetilý podvod a klam. Nemají práva nám poroučet zvířecí chůle, ani peníze a smyslné požitky nejsou hlavním cílem našeho života.

Příteli, doufám, že nebudeš mým slovům tak rozumět, že bys měl vědou pohrdnout a práci přírodopysců snižovat. To rozhodně ne! Každá vážná vědecká práce budiž ti posvátná!

Než i tohoto vznešeného jména: »věda« dá se i zneužít. Proti tomuto zneužívání hájím cti vědy.

»Ale prosím — ještě dodnes mnohé knihy učí darwinismu!«

Bohužel, je tomu tak! Jak se to dá vysvětlit, že zatím co darwinismus ve vědeckém světě je v posledním tažení, že mezi širokými vrstvami má ještě tak mnohé houževnaté stoupence?

Příčina je jasná. Z darwinismu plyne velmi pohodlná mravouka, která od mnohých dnes je s chutí přijímána: úplná mravní nevázanost. Darwinismus jest tedy výborná vědecká omítka k ospravedlnění nejdivočejšího nemravného života.

Z dopisu A. M. z Havířova: »Na základě čeho jsou v polské armádě vojenští kněží a ve velení armády dokonce vojenští kněžští představitelé?«

V armádě PLR (jako jediné v socialistických zemích) skutečně působí kněží, převážně římskokatolické církve. Jsou řádnými důstojníky. Jejich činnost vymezuje speciální dohoda mezi vládou a katolickým episkopátem. Vykonnávají pouze náboženské kult, zásadně nepodléhají církevní jurisdikci (pravomoci) a řídí se jen vojenskými předpisy. (Připomeňme pro úplnost, že funkce vojenského kněze, polního kaplana či vojenského kuráta dodnes existují v buržoazních armádách. Nejenže však organizují bohoslužby, ale především využívají náboženského citění vojáků k jejich ideologickému ovlivňování v duchu zájmů buržoazní ideologie a propagandy.)

Pro objektivitu je nutno uvést, že v době nacistické okupace si polské katolické duchovenstvo v rozhodující většině zachovalo vlastenecký postoj a mnoho římskokatolických kněží hitlerovští okupanti pronásledovali. Značná část polského kléru se účastnila ozbrojeného boje proti fašismu — například polská partyzánská seskupení měla své kněze a na farách se ukrývali pronásledovaní polští vlastenci.

Vojenští kněží vždy zachovávali loajální postoj a aktivně podporovali mírovou a budovatelskou politiku vlády PLR. Tyto názory se často střetávaly s politikou katolického episkopátu, jmenovitě primase kardinála Stefana Wyszyńskiego. Ten se nikdy netajil záměrem, že je třeba skoncovat v Polsku se socialistickou cestou. Nedvoj-
smyslně se vyjádřil například roku 1957

v Čenstochové: »Je třeba porovnávat současnou dobu s dobou středověkého obkličení Polska. Tehdy byla Čenstochová obkličena a Polsko z velké části obsazeno Švédy, kdežto dnes je Polsko obkličeno a obsazeno komunisty. Tehdy díky slibu, že Panna Maria bude jmenována královnou Polska, Švédové odtáhli s nepořízenou. Jsem přesvědčen, že totéž udělají komunisté, bude-li Panna Maria povolána matkou církve...« Wyszyński tehdy vydal otevřenou výzvu: »Osud komunismu se rozhodne v Polsku. Jestliže se toto Polsko stane křesťanským státem, — stane se tak velkou morální silou, že se komunismus zhroutí sám od sebe. Osud komunismu se nerozhodne v Rusku, ale v Polsku prostřednictvím jeho katolicismu. Polsko ukáže celému světu, jak je třeba s komunismem zacházet. Celý svět mu za to bude vděčný!«

Není tajemstvím, že tuto koncepci se extrémní část katolické hierarchie snažila po celou dobu existence PLR uskutečnit. Vycházela z idejí vatikánské »východní politiky«, která vždy kalkulovala se silným katolicismem v Polsku jako s mocným antisocialistickým činitelem. Měla to být již po první světové válce »pevná hráz proti bezbožnému komunistickému ateismu«, jak se vyjádřil vatikánský nuncius v Polsku Achille Ratti, pozdější papež Pius XI. Ten také dodal, že »Polsko je křesťanským valem proti sovětskému komunistickému nebezpečí...«

Skutečností je, že i část »Solidarity«

hrála úlohu nástroje polského klerikalismu. Jejím prostřednictvím se vedl nátlak na polskou vládu.

Jedním z »argumentů« klerikalistické propagandy je neustále omílané tvrzení, že v PLR existuje útisk katolických věřících a žikanování církve. Proti tomu stojí pravdivá fakta: Římskokatolická církev má v Polsku 27 diecézí, 305 děkanátů, 8528 farností, 90 biskupů, čtyři arcibiskupy (z toho tři kardinály.) Ve svém vlastnictví má a spravuje dvě univerzity (Lublin a Varšava), dále 48 vyšších teologických seminářů s 8335 studenty a řeholní semináře. O tzv. útlaku hovoří i další čísla, jimiž doplňujeme odpověď na původní otázku. V roce 1937 měla polská katolická církev 7257 chrámů, roku 1981 již 14 178 a letos 15 340. Navíc je rozestavěno 559 nových kostelů a 444 kaple. Rovněž počet kněží stoupl za 7110 v roce 1948 na loňských 22 980. Podle vatikánské statistické ročenky každý osmnáctý kněz na světě, každý třetí nově vysvěcený kněz a každý desátý kněz v Evropě je z Polska. Misijní komise zase sdělila, že v roce 1985 bylo v zámoří 1254 misionářů-Poláků.

Podle současného primase Glempa vyučuje v 19 737 »katechetických místech« celá 94 procenta školní mládež 10 210 kněží, 9880 řeholníků, 8600 řeholnic a 1800 laických katechetů.

Informační infrastruktura katolické církve by zasluhovala zvláštní článek.

Ani s tak značnou tolerancí však stále není katolická hierarchie spokojena, o čemž svědčí i komunistické polské biskupské konference: »Žádá se, aby státní orgány skončily s administrativními zásahy proti církvi, skončily s propagací ateismu a laicizací ve veřejných, školních, společenských a politických institucích...«

A náš dotaz! Jak to vypadá v Českosl. armádě, a na škole?

KAREL HRŮZA

VELIKONOCE V ČESKÉM KOSTELE

Vídeň III, Rennweg 63

- 19. BŘEZNA - neděle - květná/pašijová : Svěcení ratolestí a památka vjezdu do Jerusaléma. Chrámový sbor zpívá pašije o umučení našeho Pána Ježíše Krista. Slavná mše svatá v 10 hod.
- 23. BŘEZNA - Zelený čtvrtek - Večerní mše svatá na památku Večeře Páně v 18 hod.
- 24. BŘEZNA - Velký pátek - den přísného postu - Památka umučení Páně v 18 hod.
- 25. BŘEZNA - Bílá sobota - Velikonoční vigilie : požehnání ohně a příprava svíce, chvalo zpěv "Exultet", bohoslužba slova, obnovení křestního vyznání, bohoslužba eucharistická v 18 hod.
- 26. BŘEZNA - neděle - Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ v 10 hod.

Příležitost k svaté zpovědi vždy před každou bohoslužbou

JEDNOTA sv. METODĚJE - VII. odbor - 1030 VÍDEŇ, SCHÜTZENGASSE 30.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

SOBOTA **11. BŘEZNA 1989** VE 20 HODIN

VELIKONOČNÍ ÚVAHA

V NAŠÍ KLUBOVNĚ
RENNWEG 63a

OBČERSTVENÍ

NEDELE **2. DUBNA 1989** V 10 HODIN NAŠE TRADIČNÍ, SPOLEČNÉ

VELIKONOČNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ

PRO ČLENSTVO A PŘÍZNIVCE NAŠÍ JEDNOTY, PO MŠI SV.

DIXIELAND

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30.

DRŠŤKOVÁ

BUDVAR

VYHRÁVÁ
"DIXIELAND" FARY VÍDEŇ XV.

SOBOTA **8. DUBNA 1989** VE 20 HODIN

VALNÁ HROMADA

NAŠEHO-VII. ODBORU. !! HLASOVACÍ PRÁVO MAJÍ POUZE ŘÁDNÍ ČLENOVÉ !!

V NAŠÍ KLUBOVNĚ
RENNWEG 63a

PO UKONČENÍ VALNÉ HROMADY
FILM A OBČERSTVENÍ

SOBOTA **22. DUBNA 1989** VE 20 HODIN

DISKO "EVERGREENY A OLDIES"

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

BUFET

DR. BOHUMIL TRÁVNÍČEK

neočekávaně zemřel v 71. roce svého života. - Pohřeb zesnulého se konal 17. února 1989 na hřbitově Baumgarten. - Děkujeme mu za dlouholetou nezištnou práci: Zachováme mu vděčnou a světlou památku.

Československé lidové
sdružení v Rakousku

Jednota sv. Metoděje

ČESKÉ SRDCE, ODB. XVII. Koná svojí valnou hromadu, v neděli 16. dubna 1989 ve spolkovém domě JSM XVII Rosensteing. 39. I. 4. 30h.

Na věčnost odešla, Hermína Keplová.
Čest její památce: Tonička Syslová.

Poutě na Kaasgraben - ve Vídni 19, Ettlingshausengasse 1

JSM - ČESKÝ KOSTEL, VÍDEŇ 3, RENNWEG 63. Od pátku 25. listopadu 1988 v 17 hodin začínáme na Rennwegu 63 s přípravou na svátost biřmování. Přihlásit se mohou jen ti, kteří v roce 1989 budou mít nejméně 14 roků. Vezměte s sebou křestní list! Příprava bude každý pátek. Volejte telef. číslo 73 02 692 od 17.45 hodin.

KAŽDOU NEDELI se koná v českém kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před každou bohoslužbou.

Každou třetí neděli v měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá s rytmickými písněmi v českém kostele Vídeň III, Rennweg číslo 63.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.: Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod. mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhausgasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 hodin mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s promluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I, Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novotného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro: otevřeno středa a pátek od 17 do 21.30 hodin, v neděli od 9 do 11 hodin. Každý první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres, Kurrentgasse 2.

Katolický klub sděluje:

každý druhý a čtvrtý pátek v měsíci souvislý cyklus z českých dějin, vždy od 20 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchsbauergasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna (tamtéž) půjčuje každou první středu v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefonické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičíme každé úterý od 18 do 21 hodin v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté vítáni!

Děkujeme srdečně za všechny dary na tiskový fond našeho listu, a prosíme o Vaši další přízeň a podporu! - Oznamte laskavě změnu adresy!

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volksvereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. - Gemeinsame Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. ---- PSK-Konto Nr. 7509.267.